

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119211928
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119211928.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovanému: C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX T., o zaplatenie 11.477,49 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/151/2019-69 zo dňa 31.10.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu zamietá.
II. Žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu doručenou 16.07.2019 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu istiny 11.477,49 eura, úroky 4.730,29 eura, zmluvné úroky 14,60 % ročne zo sumy 11.477,49 eura od 12.07.2019 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.477,49 eura od 12.07.2019. V žalobe bolo uvedené, že dňa 06.08.2018 bola žalobcovi postúpená pohľadávka zo zmluvy, ktorú so žalovaným uzavrela Poštová banka, a.s. ako veriteľ. Zmluva, pohľadávka z ktorej bola postúpená, bola uzatvorená 07.04.2016 pod názvom „Lepšia splátka“. Na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 12.400 eur, ktorý mal žalovaný zaplatiť v 96 mesačných splátkach po 235,75 eura. Termín konečnej splatnosti bol 20.04.2024, celkové náklady spotrebiteľa mali predstavovať sumu 22.630,85 eura, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 14,60 %, RPMN 18 %, priemerná hodnota RPMN bola uvedená 10,78 %, splátky boli splatné vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca. Podľa žaloby bol žalovaný z dôvodu meškania s plnením zmluvných povinností vyzvaný na splatenie dlžnej sumy, a to dňa 20.01.2017 s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Dňa 16.02.2017 bol žalovaný oboznámený s predčasným zosplatením úveru a vyzvaný k zaplateniu sumy 12.770,57 eura. Na úhradu záväzku zo zmluvy uhradil žalovaný sumu 3.535,42 eura.

Súd konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Na výzvu súdu k predloženiu dokladov o overovaní bonity žalovaného v čase poskytnutia úveru žalobca súdu zaslal report zo Sociálnej poisťovne a výpis z registra klientskych operácií, z ktorého vyplývalo, že žalovaný bol v čase poskytnutia úveru zamestnaný a jeho vymeriavací základ mal byť 360 eur brutto mesačne, čomu zodpovedala mzda 355 eur netto. V čase poskytnutia úveru žalovaný splácal ďalší úver v celkovej sume 7.159 eur s výškou mesačnej splátky 67 eur a úver v celkovej sume 5.757 eur s výškou

splátky 57 eur. Podľa výpisu bolo žalovanému v období rokov 2015 až 2016 odmietnutých 10 žiadostí o poskytnutie úveru v sume od 384 eur do 10.000 eur, tiež mu bola odmietnutá kreditná splátková karta na úverový rámec 500 eur, a to v roku 2015.

Na základe zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovanému bol v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti poskytnutý úver, pričom nebolo vzaté do úvahy to, že mal príjem zodpovedajúci minimálnej mzde, nebola vzatá do úvahy jeho existujúca úverová záťažnosť, odmietnutia množstva žiadostí o poskytnutie úveru a veriteľ sa pri poskytnutí úveru žiadnym spôsobom nezaujímal o priemerné mesačné výdavky na živobytie žalovaného. Bonita bola zisťovaná iba povrchným spôsobom cez register, dôvodnej starostlivosti v žiadnom prípade nezodpovedá záver, že žalovaný pri príjme cca 355 eur bude schopný splácať splátky vo výške 235 eur mesačne. Podľa súdu prvej inštancie bol žalovanému poskytnutý úver pričom boli hrubo porušené povinnosti odbornej starostlivosti overovania bonity dlžníka, v dôsledku čoho poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov a bez možnosti jeho platného predčasného zosplatnenia. Keďže podľa súdu prvej inštancie neboli dodržané podmienky pre predčasné zosplatnenie úveru, nemohla byť pohľadávka predmetom postúpenia a aktívna vecná legitímácia žalobcovi nesvedčí, pre uvedené žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ust. Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 16, § 11 ods. 2, § 17.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Žalobca poukázal na obchodné podmienky pôvodného veriteľa, v ktorých je upravený postup pri vyhodnocovaní schopností dlžníka splatiť úver, s ktorými žalovaný ako dlžník súhlasil. Prostriedky úveru riadne prevzal, súd preto skúmaný skutkový stav vyhodnotil nesprávne. Je v záujme banky skúmať bonitu klienta aby nedochádzalo k bezdôvodnému obohacovaniu spotrebiteľov na úkor banky, ako sa tak priamo rozsudkom súdu stáva v tomto prípade. Banka nie je charitatívna organizácia, žalovaný mal vôľu úver získať, prejavil vôľu ho riadne splácať a neodmietol splátky vo výške stanovenej v zmluve, pričom tieto by neohrozili jeho status, ako aj všetky dovtedajšie záväzky v úhrne. V prípadoch, v ktorých má žalobca pochybnosti o bonite klienta, jeho schopnosti splácať, zmluvu o úvere neuzatvorí. Uzatváraním nevýhodných zmlúv o úvere pre spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní splácať by dochádzalo k úbytku, a teda škode na strane žalobcu, a takéto konanie odporuje priamo definícii podnikania, v zmysle ktorej jeho cieľom je dosahovanie zisku. Žalobca uviedol, že súdu predložil listinné dôkazy, ktorými potvrdil skúmanie bonity žalovaného a preto tvrdenie súdu, že išlo o nedostatočné skúmanie bonity nepovažuje za správne. Súd pritom bližšie nešpecifikoval akými inými spôsobmi by mal žalobca zisťovať bonitu nakoľko zákon nestanovuje presné podmienky, teda to, čo sa má rozumieť tzv. konaním s odbornou starostlivosťou, pričom žalobca nemôže skúmať všetky výdavky žalovaného, nemá na to prostriedky. Skúmanie bonity žalobcom nie je formalistické a z jeho pohľadu bolo dostačujúce. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a uloží žalovanému náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 23.04.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

5. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení, tvrdení o nesprávnom právnom posúdení a porušení procesných práv žalobcu. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení prihládajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na

každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

6. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti aktívnej účasti na konaní.

Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritórnu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo 104/2018).

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu, skutkovým stavom tak ako bol zistený súdom prvej inštancie ako aj jeho právnym posúdením, mal odvolací súd, v zhode s názorom súdu prvej inštancie za to, že žalobca nebol v konaní aktívne vecne legitimovaný, keďže pohľadávka zo zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi Poštovou bankou, a.s. a žalovaným nemohla byť predmetom postúpenia, nakoľko nešlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti úveru a predpoklady pre predčasné zosplatenie úveru danými neboli.

10. Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky z Poštovej banky, a.s. na žalobcu, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

- a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a
- b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

11. Podľa § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvy, t.j. 07.04.2016, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

12. Podľa § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu realizácie úkonov smerujúcich k zosplateniu úveru, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

13. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, ktorou sa v článku 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.

14. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-449/13, CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus et al z 18.12.2014 uviedol, vykladajúc článok 8 smernice 2008/48/ES, okrem iného to, že poskytovateľ úveru musí v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam zvážiť, či sa jedná o príslušné informácie a či sú tieto informácie dostatočné pre posúdenie úveruschopnosti spotrebiteľa. V tomto ohľade sa dostatočnosť uvedených informácií môže líšiť podľa okolností, za ktorých dôjde k uzavretiu úverovej zmluvy podľa osobnej situácie spotrebiteľa alebo podľa čiastky úveru uvedenej v tejto zmluve. Toto posúdenie je možné vykonať pomocou dokladov o finančnej situácii spotrebiteľa, ale nie je možné vylúčiť, aby poskytovateľ úveru zohľadnil prípadne skôr získané znalosti o finančnej situácii záujemcu o úver, avšak len ničím nepodložené prehlásenia spotrebiteľa nemôžu byť samé osebe kvalifikované ako dostatočné pokiaľ nie sú podopreté žiadanými dokladmi.

15. Pojem odbornej starostlivosti, v tomto zmysle je možné so žalovaným súhlasiť, nie je právnym predpisom definovaný. Podľa Najvyššieho správneho súdu Českej republiky odbornou starostlivosťou je povinnosť, ktorá je prejavom zásady profesionality platnej pre oblasť obchodného práva, ktoré predpokladá vyššie nároky na obchodníkov, čo sa týka ich vedomostí, znalostí a informovanosti (1 Afs 94/2009 z 30.09.2009).

Podľa odvolacieho súdu odborná starostlivosť poskytovateľa úveru je starostlivosťou odbornou vtedy, ak nie je povrchná, ak nie je jej zmyslom expanzia kvantity bez ohľadu na kvalitu, a to nie len vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Východiskom pre rozhodnutie veriteľa o tom, či potenciálnemu dlžníkovi poskytne peňažné prostriedky ako úver alebo nie, by malo byť zhodnotenie reálnosti splatenia úveru a jeho ceny bez ohľadu na to, či je pojem odbornej starostlivosti v akomkoľvek zákone definovaný.

16. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a žalovaným nespochybného zistenia súdu prvej inštancie o mesačnom príjme žalovaného v čase poskytnutia úveru 360 eur pri zmluvne dohodnutej mesačnej splátke 235,75 eura a existencii povinnosti uhrádzať mesačné splátky záväzkov z iných zmlúv vo výške po 67 eur a 57 eur nie je možné dospieť k inému záveru než k tomu, že veriteľ zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru žalovanému nekonal pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver, dôsledkom čoho nebol oprávnený žiadať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu preto neboli splnené zákonné predpoklady pre prevod práv zo zmluvy, ktorú Poštová banka, a.s. uzatvorila so žalovaným pre absenciu zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky, nesvedčila preto žalobcovi, tak ako uviedol súd prvej inštancie, aktívna vecná legitímácia v konaní. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Pri stotožnení sa so záverom súdu prvej inštancie o neexistencii predpokladov pre zosplatenie úveru, následné postúpenie pohľadávky a z toho prameniaceho nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, nebolo potrebné hodnotiť správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, či poskytnutý úver je bezúročným a bezpoplatkovým pre ním hodnotené hrubé porušenie povinnosti veriteľa; to, kedy ide o hrubé porušenie povinnosti je definované v ust. § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere.

Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil aj výrok o nároku na náhradu trov konania stotožňujúc sa s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie.

17. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak, fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane

na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.